

Sygn. akt II K 319/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – **SSR Agata Makowska - Boniecka**

Protokolant – sekr.sądowy A. K.

przy udziale Prokuratora – S. C.

po rozpoznaniu w dniu 01/03/2016 roku

sprawy:

P. K.

s. R. i J. z domu R.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 lipca 2015r. około godziny 07:15 w miejscowości W., na drodze nr K-55 kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości określonym w wyniku badania urządzeniem elektronicznym typu A.-Sensor (...) z wynikiem 0,54 mg/l alkoholu w wydechanym powietrzu,

- tj. o przestępstwo z art.178a § 1 kk

orzeka:

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 67 § 1 k.k. prowadzone przeciwko **P. K.** postępowanie karne warunkowo umarza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby od uprawomocnienia się wyroku;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 3.000,- zł (trzy tysiące złotych);

III. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym kategorii (...) na okres 1 (jednego) roku;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet środka karnego orzeczonego w punkcie III wyroku zalicza okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy kategorii (...) od dnia 14 lipca 2015 r. przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania prawa jazdy odpowiada jednemu dniowi zakazu prowadzenia pojazdów;

V. wymierza oskarżonemu opłatę sądową w kwocie 60,- zł (sześćdziesiąt złotych) i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 70,- zł (siedemdziesiąt złotych).

Sygn. akt II K 319/15

UZASADNIENIE

W dniu 13 lipca 2015 roku P. K. w godzinach popołudniowych wypił cztery piwa o pojemności 0,5 litra marki T.. Wieczorem zjadł niewielką ilość kolacji. Rano w dniu 14 lipca 2015 roku wstał o godzinie 5⁰⁰ i około 6⁴⁰ będąc na czczo udał się z umówioną wcześniej na portalu www.blablacar.pl obcą osobą jako pasażer do S.. W S. o godzinie 7⁰⁵ wziął samochód osobowy należący do jego siostry marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Czuł się dobrze, prowadził auto w kierunku G., żeby zawieźć do szpitala dokumentację medyczną. P. K. przejechał około 10 km, natężenie ruchu na tym odcinku było niewielkie. Około godziny 7¹⁵ pełniący służbę patrolową funkcjonariusze Policji na terenie miejscowości W. zatrzymali P. K. do kontroli drogowej. Został on poddany badaniom alkotestem. W momencie zatrzymania zawartość alkoholu w jego organizmie zawierała się w stężeniu 0,54 mg w litrze wydychanego powietrza i miała tendencję malejącą. Drugie badanie, wykonane po upływie 45 minut wskazało już na stężenie 0,44 mg w litrze wydychanego powietrza, a trzecie - stężenie 0,46 mg w litrze wydychanego powietrza.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. (k. 11-12 i 26 akt); protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze świadectwami wzorcowania (k. 7-8 i 9-10).

P. K. urodził się (...) w T.. Ma wykształcenie wyższe, z zawodu prawnik, pracuje na stanowisku pakowacza w brytyjskiej firmie (...), gdzie uzyskuje dochód ok. 1000 funtów miesięcznie, nie posiada majątku poza własnością garażu o pow. 16,10 m² i użytkowaniem wieczystym gruntu pod tym budynkiem, położonym w T. przy ul. (...), jest rozwiedzionym ojcem dwójki dzieci w wieku 14 i 2 lata. Nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo, nie był karany sędziem ani za wykroczenia. W swoim środowisku cieszy się dobrą opinią jako osoba zrównoważona, odpowiedzialna, o wysokiej kulturze osobistej i wysokiej wrażliwości społecznej, jest aktywnym działaczem Stowarzyszenia (...), bezinteresownie zaangażowanym w społeczne akcje mające na celu poprawę życia dzieci w polskim środowisku prawnym.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. (k. 11-12 i 26 akt), dane o karalności (k. 15 i 21), pismo z Urzędu Skarbowego w T. (k. 17), informacja o dochodach z systemu teleinformatycznego Ministra Właściwego Do Spraw Finansów Publicznych (k. 16 i 20), pismo z Urzędu Miasta T. wraz z wypisem z rejestru gruntów (k. 18-19), pismo Prezydenta Miasta T. (k. 22), wywiad z oskarżonym w (...) dzienniku (...) z dnia 6 czerwca 2015 roku (k. 13), opinia o P. K. wystawiona przez D. S., pełnomocnika ds. prawnych Stowarzyszenia (...) (k. 14).

Oskarżony wysłuchany w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których potwierdził w pełni przebieg zdarzenia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Podał w nich, że nie zdecydowałby się na uczestniczenie w ruchu drogowym, gdyby miał choć cień wątpliwości co do stanu swojej trzeźwości. P. K. wyjaśnił, że sam fakt, że został złapany za taki czyn, był dla niego wstrząsem i wstydem, bo musiał się z tego tłumaczyć w środowisku.

Przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie opisanego przez niego przebiegu zdarzenia, gdyż są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd uwzględnił również dokumenty zgromadzone w sprawie, nie znajdując podstaw dla podważenia waloru ich wiarygodności, albowiem wystawione zostały one przez osoby lub instytucje do tego uprawnione z zachowaniem przewidzianych ku temu procedur, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony.

Tak zgromadzony i oceniony materiał dowodowy daje podstawę do przyjęcia, że oskarżony winien jest popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia oskarżonego i protokoły użycia urządzenia pomiarowego jednoznacznie przemawiają za uznaniem, iż czyn oskarżonego miał charakter umyślny. Sąd podzielił zatem kwalifikację zarzutu aktu oskarżenia, uznając, iż czyn oskarżonego, polegający na prowadzeniu samochodu w stanie nietrzeźwości wypełnia znamiona art. 178a § 1 kk.

Uznając sprawstwo oskarżonego co do zarzucanego mu czynu za w pełni dowiedzione Sąd skorzystał z możliwości przewidzianej w treści art. 66 § 1 kk i warunkowo umorzył wobec P. K. postępowanie karne na okres dwóch lat próby. Zagrożenie sankcją karną, przewidziane w art. 178a § 1 kk mieści się w granicach, określonych przez art. 66 § 2 kk, co

pozwoili na uznanie, iż spełniona została formalna przesłanka, która pozwala Sądowi na zastosowanie tej wyjątkowej instytucji prawa karnego, jakim jest warunkowe umorzenie postępowania wobec dotąd niekaranego sprawcy czynu.

Sąd rozważył także na tle ujawnionych materiałów sprawy zakres społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, biorąc pod uwagę okoliczności strony przedmiotowej i podmiotowej.

Sąd stwierdził po pierwsze, że oskarżony w rzeczywistości prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości, spełniając warunki, które ustawodawca wymienił w art. 178a §1 kk.

P. K. nie był trzeźwy, rozpoczynając w dniu zdarzenia podróż jako kierujący samochodem, jednakowoż zawartość alkoholu w jego organizmie daleka była od stanu alkoholowego upojenia. Drugie badanie A. wskazało już wartość niższą od pierwszej, zatem domniemywać można, że alkohol w ciele oskarżonego ulegał już rozkładowi i wydalaniu. Co prawda trzeci pomiar wykazał znowu wartość odrobinę wyższą, ale ta nielogiczność mieści się w granicach niepewności pomiarowego urządzenia (0,02 mg/l). Oskarżony spożywał alkohol w postaci piwa, czyli nie należący do gatunku mocnych alkoholi, w dniu poprzedzającym wyjazd, a nie w tym samym dniu. Przejechał tylko nieznaczną odległość ok. 10 km przy niewielkim ruchu pojazdów.

Przedstawione wyżej okoliczności w niczym nie uzasadniają zachowania oskarżonego, pozwalają jednak na znalezienie jego motywów, w minimalnej co prawda części, lecz jednak w pewien sposób tłumaczących go. Oskarżony podjął się prowadzenia pojazdu wierząc, że nieznaczną ilość wypitego poprzedniego dnia przezeń alkoholu została już wyeliminowana, nie mając choćby cienia podejrzenia, że w jego organizmie nadal znajdować się może alkohol.

Sąd wziął także pod uwagę i to, że oskarżony nie był dotąd karany za przestępstwa, nie odnotowano popełnienia przez niego wykroczeń, a sposób jego życia przed popełnieniem przypisanego mu czynu, opisany w materiałach dowodowych sprawy, pozwala na stwierdzenie, że czyn, którego popełnienia się dopuścił stanowił, co prawda ze wszech miar naganny, lecz tylko eksces w stosunku do jego dotychczasowego trybu życia.

Powołane powyżej okoliczności pozwoliły Sądowi na przyjęcie stanowiska, iż społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie jest znaczna.

Sąd umarzając wobec oskarżonego postępowanie karne wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinny zostać wobec P. K. osiągnięte w wyniku przeprowadzonego postępowania. Zdaniem Sądu już sam fakt postawienia mu tak haniebnego w odczuciu jego środowiska zarzutu i występowania przed Sądem w charakterze oskarżonego był dla osoby pokroju oskarżonego – o wyższym wykształceniu prawniczym - wystarczającym upokorzeniem oraz powinien niewątpliwie odstraszyć go od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej.

Postępowanie karne winno spełnić również swoje cele, jeśli chodzi o prewencję generalną. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia sądu rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że przestępstwo, szczególnie tego typu, co popełnione przez oskarżonego występki, spotka się ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, kształtując z drugiej strony postawy akceptowane społecznie. Chodzi zatem o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że przepisy prawa karnego zapewniają skuteczne ściganie sprawców i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku ich naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, wedle której wysuwanym pod adresem sądu oczekiwaniem jest, by orzekł on w sposób sprawiedliwy, dający przy tym efekt eliminowania negatywnych, przestępczych zachowań.

Zdaniem Sądu odstąpienie od wymierzenia oskarżonemu kary i warunkowe umorzenie postępowania karnego nie stoi w sprzeczności z zasadą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uwidocznionej w treści art. 53 § 1 kk. Zastosowanie wobec P. K. represji karnej poprzez orzeczenie kary byłoby w opinii Sądu, na tle ujawnionych wyżej okoliczności, środkiem zbyt surowym, a wymieniona wyżej zasada zrealizowana została już poprzez szybkie ustalenie sprawcy przestępstwa i jego osądzenie.

Ponadto w celu wzmocnienia skutków, o których mowa była wyżej Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym kategorii (...) na okres 1 roku i wymierzył oskarżonemu świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 3.000,- złotych.

Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w przedmiotowej sprawie z uwagi na treść art. 67 § 3 kk nie było obligatoryjne. Sąd uznał jednak, że oskarżony ponieść musi konsekwencje swego zachowania także i w zakresie pozbawienia go możliwości kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii (...), tj. tego rodzaju, jakim kierował on popełniając przestępstwo. Najtrudniejszą kwestią był wymiar środka karnego. Zgodnie z zapisem we wspomnianym wyżej przepisie zakaz taki orzeczony być mógł na czas do 2 lat. Okoliczności sprawy, dotyczące osoby oskarżonego i mające wpływ na zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania spowodowały, że Sąd poprzestał na zastosowaniu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na krótszy z możliwych okresów, stosując go wobec oskarżonego na czas jednego roku. Trudno bowiem przyjmować jakiś matematyczny wzór przeliczając ilość promili na lata zakazu, pomijając oczywiście różnice, dotyczące cech indywidualizujących poszczególnych sprawców tego typu przestępstw. Inny, niż zastosowany wymiar orzeczonego zakazu byłby sprzeczny z funkcjami, jakie ten środek karny ma wobec niego spełnić. Środek karny, podobnie jak i kara, nie ma być odwetem, czy mechanicznym i matematycznym przeliczeniem uzyskanych w sprawie danych.

Zasądzenie przez Sąd świadczenia pieniężnego na rzecz instytucji, wymienionej w dyspozycji art. 43a § 1 kk wspomóc ma wychowawczą rolę, jaką niniejsze orzeczenie wypełnić ma tak w stosunku do osoby oskarżonego, jaki i wobec wszelkich możliwych odbiorców treści decyzji Sądu. Sytuacja materialna oskarżonego nie stoi, w opinii Sądu, na przeszkodzie, by z możliwości wskazanej przez ustawodawcę w art. 67 § 3 w zw. z art. 39 pkt 7 w zw. z art. 43a § 1 kk skorzystać, a wymieniona w wyroku kwota 3.000,- zł leży w zakresie możliwości finansowych P. K., który będzie musiał podjąć starania, aby poczynić oszczędności z wynagrodzenia za pracę, pozwalające na uzyskanie kwoty równej zasądzonemu świadczeniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk, zaś o opłacie sądowej na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), uwzględniając w tym zakresie sytuację materialną i rodzinną oskarżonego oraz zakres nałożonych na niego w wyroku obowiązków o charakterze majątkowym.

SSR Agata Makowska-Boniecka